

[Arentoft.]

ikke umiddelbart kunne se det ved andet, end at masterne ligesom kom til at skræve.

Men skal vi konkretisere denne sag, er det jo alt sammen økonomi, det drejer sig om. Nu nævnede ordføreren for forslagsstillerne, at man kunne lave en særlig mønt; det er altså en anden idé til at skaffe midler. Det viser, at der er et virkeligt behov for et udvalgsarbejde. I den forbindelse nævnede hr. Melchior, at centrum-demokraterne var villige til at deltage i udvalgsmøder i sommer; jeg kan tilsige, at det er vi også fra fremskridtspartiets side.

Forsvarsministeren (Orla Møller):

Først ganske kort til hr. Arentoft: der er hverken i mine ord eller min holdning det fjerneste nedladende over for fregatten »Jylland«. Jeg har hele tiden bekendt min positive holdning til, at skibet skal sættes i stand.

Det spørgsmål, det drejer sig om – og det var hr. Arentoft også kort inde på til sidst – er spørgsmålet om økonomien, og dér bad hr. Lasse Budtz mig direkte om at få undersøgt, hvordan noget sådant egentlig kunne klares op.

Sagen er jo den, at hvis man skal følge kristeligt folkepartis forslag om, at skibet forbliver i statseje, skal myndigheden, folketinget, finansudvalget, også vide, hvad det i så tilfælde kommer til at koste, hvilken plan der i så tilfælde kunne blive tale om. Så er det vel rimeligt, at man starter et eller andet undersøgelsesarbejde på baggrund af de to situationer, jeg allerede har nævnt, i 1963–64 og i 1972, og i samarbejde med sagkyndige, hvor hr. Lasse Budtz nævnte nationalmuseet, skibshistorisk laboratorium, Odense Staalskibsværft osv. Det vil jeg da gerne prøve på at undersøge, jeg gør bare opmærksom på, at der ikke findes midler til en sådan undersøgelse i det ministerium, jeg har med at gøre. Så hvis jeg skal have penge til at foretage noget sådant, skal jeg altså have et nyt aktstykke til finansudvalget, men jeg er indstillet på at finde ud af, hvad det eventuelt ville koste.

Til hr. Arentofts første indlæg vil jeg gerne sige, at der ikke bliver tale om at flytte fregatten »Jylland«; der er ingen sagkyndige, der overhovedet vil gå med til det.

Dernæst vil jeg godt sige noget, der rækker ned gennem en lang række af de ordførerindlæg, vi har hørt i dag. Jeg ved, der har været arbejdet ihærdigt i visse perioder hos Fregat-

ten Jylland's Venner med at skaffe penge, men vi er altså i den situation i dag, at der ikke har været nok, og at der garanteret heller ikke bliver nok. Jeg ved godt, at det kan komme til at lyde temmelig hånligt og afvisende, hvis jeg siger: Hvorfor har man ikke praktiseret alle de gode ideer, der har været lagt på bordet de sidste måneder, for bare 5 år siden? Så havde situationen set anderledes ud. Nu er vi dér, hvor jeg har bekymringer for den gode fregat »Jylland«s videre skæbne. Hvis det fortsætter, som det er gået indtil nu, er den død og færdig i løbet af få år, og det er der ikke nogen muligheder for at komme uden om. Derfor var der en chance i denne situation, og jeg kunne måske her sige noget udglattende: i alt det, der er sagt af ordførerne her i dag, var der måske en mulighed for at få lavet en ordning, hvor det alligevel er Ebeltoft kommune, der kommer til at overtage skibet, men hvor der også kommer statsmidler ind i foretagendet. Jeg tror, at det vil give sikkerhed for, at der vil kunne ske noget positivt. Jeg beder alle i folketinget om at undersøge, hvordan det er gået fredede bygninger i dette land; man ville blive rystet i sin sjæls inderste over, hvor få midler der har været til at køre disse sager igennem. Det skal man have som baggrund, når man, jeg havde nær sagt tør overdrage dette skib til stats-eje. Det vil gøre mig meget bekymret.

Hr. Arentoft spurgte, om fregatten kunne overdrages til en selvejende institution eller til en person, og den konservative ordfører, fru Grethe Fenger Møller, var inde på det samme. Jeg var glad for den formulering, hun anvendte, nemlig at vi skulle have afklaret retstilstanden. Det kan jeg gøre her ganske enkelt ved at sige, at det ikke kan lade sig gøre. Af de testamentariske bestemmelser for fregattens overdragelse til det daværende marineministerium fremgår det helt klart, at administrationen af og tilsynet med fregatten skulle henlægges under ministeriet. En sådan testamentarisk bestemmelse hindrer ikke overdragelsen af retighederne og pligterne, men pligten til eventuelt at lade fregatten ophugge kan overdrages til en anden offentlig myndighed, mens det derimod vil være i strid med bestemmelserne, hvis man overdrager den til andre. Så der er altså kun mulighed for en offentlig myndighed, og vi skal stadig væk have muligheden for indsigt med ophugningen.

Så er der vist kun grund til at sige noget i